

N:o 127.

Af herr **J. Ericsson** i Vallsta m. fl., om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om införande i kongl. förordningen angående explosiva varor den 19 november 1897 af bestämmelser i fråga om försäljning af revolverammunition.

I kongl. förordningen den 19 november 1897 angående explosiva varor hänföras, bland annat, tändhattar för sprängämnen samt ammunition af alla slag till explosiva varor af andra klassen (§ 1). Enligt samma förordning få tändhattar för sprängämnen försälas allenast till den, som föret trovärdighetsintyg, utfärdadt af i förordningen uppgifven myndighet och endast mot köparens qvitto (§§ 67 och 68), hvaremot ammunition af alla slag får försälas utan dylikt intyg och qvitto.

De i förordningen sålunda gifna bestämmelser rörande handel och innehavande af tändhattar för sprängämnen äfvensom explosiva varor af första klassen afse, bland annat, att söka förekomma användning af explosiva ämnen i brottsligt syfte.

Nu förekommer emellertid en sorts ammunition, som i de flesta fall användes till skada antingen för innehafvaren sjelf eller, genom våldsgeringar, för hans medmenniskor eller också — och detta oftast — för båda-dera. Vi afse här ammunition till revolverar.

Under det att de fall, då bruket af revolverar afsett sjelfförsvar, torde vara lätt räknade, äro deremot de fall, då det skett i brottsligt syfte eller af rent okynne, att räkna i hundratal under jmförelsevis kort tid. Till belysning af hur detta skjutvapen oftast användes och hvad resultatet deraf kan blifva, tillåta vi oss anföra ett par exempel, hemtade från vår ort.

En söndag under sistlidne höst var en flock ynglingar tillsammans, hvarvid en mängd rusdrycker konsumerades. Sedan stämningen nått sin höjdpunkt, började ett vildt slagsmål, hvarvid knifvar och revolverar begagnades med påföljd, att en af deltagarne erhöi en revolverkula i halsen, hvaraf döden följde efter ett dygns plågor. Enär hela skaran var beväpnad med skjutvapen, har ej gerningsmannen ännu kunnat upptäckas, men ej otroligt är, att han tillhör den skjutnes bästa vänner. Personer, som befunno sig i orten vid ifrågavarande tillfälle, hafva berättat, att de hörde revolverskott åt alla håll.

Natten till sistlidne pingstdag voro ett par ynglingar ute och festade. På morgonsidan åtskildes de efter att hafva öfverenskommit att påföljande dag sammanträffa, då festligheterna skulle fortsättas. Ingen ovänskap förefans dem emellan hvarken förut eller då. Den ene, som åkt sönder sin velociped, begaf sig till en gård i närheten för att få den reparerad. Om en stund kom äfven den andre att åka förbi samma gård, och då han varseblef sin stallbroder å gårdsplanen, begaf sig äfven han dit. Kommen helt nära den å gårdsplanen förut varande kamraten, uppdrog denne sin revolver och affyrade ett skott, som träffade den sist anländande i bröstet. Handlingen försiggick naturligtvis under rusets inflytande, och troligen saknades annat motiv än en hastigt påkommen lust att »leka revolver». Slutet blef emellertid för den anfallne — döden och för den anfallande — 10 års straffarbete. Båda voro sina föräldrars enda barn.

Det säger sig sjelf, att genom dylikt handterande af skjutvapen riskera icke allenast de deri deltagande att förlora lif och lemmar, utan äfven andra. Å flere orter, åtminstone i Helsingland, är det rent af lifsfarligt att vistas ute efter mörkrets inbrott, i synnerhet då marknader och auktioner hållas. Och af tidningarne inhemtas, att samma anda förefins äfven i öfriga delar af landet.

Mot ifrågavarande osed båtar vår nuvarande strafflagstiftning föga. En halfrusig hop ynglingar handlar minst af allt med tanken fästad på strafflagen. Dessutom är den, som ofrivilligt råkar ut för en olycka af sådan anledning, bra litet betjent med att våldsverkaren straffas, i synnerhet

som tillgångar i allmänhet saknas till skadeersättning. Och slutligen går den skyldige vanligen fri af brist på bevis.

Vi tro därför, att andra åtgärder måste tillgripas för att få det onda hämmadt. Dessa böra enligt vår mening bestå deri att försvåra åtkomsten af ammunition till revolverar. Om denna kunde, i likhet med tändhattar för sprängämnen, erhållas endast mot qvitto och företeende af trovärdighetsintyg, så skulle revolveruppträdena snart upphöra. Ty dels skulle ynglingarne utan tvifvel draga sig för att anskaffa sådana intyg, och dels blefve det för flertalet bland dem ganska svårt att erhålla sådana.

Men utom en del ungdom fins det äfven en mängd sämre personer, såsom tattare, landsstrykare och dylika, mot hvilka en sådan åtgärd vore mer än välbehöflig. Derigenom skulle en mängd blodsdåd, begångna af den sortens folk, förhindras.

Detta vårt förslag torde så mycket mindre behöfva möta betänkligheter, som det ej kommer att föranleda hinder för den, som har verkligt behof af revolver till sjelfförsvär, att erhålla här omhandlade ammunition. Lika litet bör förslaget antagande föranleda svårighet med hänsyn till ammunition för öfriga skjutvapen, enär en väsentlig skilnad lär förefinnas emellan ammunition till revolverar och öfrig ammunition.

På grund af det anförda hemställa vi vördsamt,

att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om sådan ändring i kongl. förordningen den 19 november 1897 angående explosiva varor, att försäljning af ammunition till revolverar måtte ske under samma bestämmelser, som gälla för försäljning af tändhattar för sprängämnen; dock med den begränsning, att högst 50 patroner må innehafvas af annan än den, som är behörig att idka handel med eller tillverka sådan vara.

Stockholm den 26 januari 1901.

Johan Ericsson.

P. Olsson i Fläbro.

A. Göransson.

Nils Hanson.